

Pozdravení slunci

Jan Zahradníček

Když zrána vyjdeš a světlem svým neprodyšně
oblohu uzavřeš mocnostem náměsíčným,
když obrazem okna zas křížuješ stěny
jíní bělostnou hrůzu se stromů plašíc,
kde úzkosti noci jsou, kde Saturnovo
království, jemuž jsem poplatný býval?

Lesk mnohý už osnil přisleplé oči,
že v poddanství hanebná dávali jsme se,
lež složitou ale tvé loukotě drtí,
křik kohoutů hlasatelů tvých vjezdů,
hlas zvonů ulitých z tebe nám říká,
že nezbyvá nic než světlo tvé prosté a bílé.

Nic nevím už o vlivu mandragor zhoubných,
když zlatem mi vydlažďuješ zápraží ráje,
vím jen, že vládneš i katastrofám smrti
ze zdechlin jak z úlů dávajíc vzlétat
broukům oděným kovem, vím jen, že bledost
vraždy a závisti tebe se bojí.

Ale když rosteš a opřeno o zdi
jazýčkům zeleným v špinavé trávě
z jara vyrážet dáváš, když z rybníků piješ
a dnů svých výpalné listy do ulic házíš,
jak na spáncích nebes tvá tepna se škube,
jak raduji se z tvé třeskuté moci,
ó slunce, ty anděle ohnivé rady,
monstrance, jíž koří se věže a vody!

Ale ty nepohrdneš a pijáka hrdlem
ve víně stékáš, ty kasemat mříží
pro oči vězňů se pokorně drobíš,
však studánkám a skřivanům dáváš se celé.